

Ei sünni jo süa kuld ei hõbbe,
üks rasike teeks jo kõbhule tõbbe;
Agga se on keigile teada jo ammo,
Et leib on terve ja annab ka rammo.

Sutto jätkud.

Kohtomees: „Kule Mart! kas sa woid walleks aeada, et sa sedda kirja ei olle teinud?“

Mart: „Ma arwan kü.“ —

Kohtomees: „Kas sa woid wanduda, et sa selle kirja siise mitte ühte tähte ei olle teinud?“

Mart: „Ma arwan kü.“ —

Kohtomees: „Kas sa woid wanduda, et se kirri siin, sinno kää-kirri ei olle?“ —

Mart: „Ma arwan kü.“ —

Kohtomees: „Mart! arwa järrele, et sa sedda tõe tunnistust pead andma, et se sinno kää-kirri on?“

Mart: „Ma arwan kü.“ —

Kohtomees: „Noh siis, kuidas woid sinna sedda tõeks teha?“

Mart: „Et ma koggoniste kirjutada ei mõista.“ —

Kohtomees: „Kas sa siis olled üttelnud, et minno sõbber, se teine kohtomees, mitte enam ei mõista, kui sinno kirju kas?“

Mart: „Ei olle mitte; agga sedda ollen ma üttelnud, et minno kirju kas enam mõistab, kui kohtomees Hans. Kui need mõlemad lähkaksid iiri püüdma, siis ei sa Hans mitte kassi wasto, kes on targem.“

Kaks nälgas olnud meest rääkisid teine teisele: „Minna ollen“, ütles esimenne, kolm päwa sõmata olnud ja kui ma tänna hommiko esimesse jutäie suhho pistsin, kukkus se kõbhust läbbi, sapa säre siise.“ — „Se ei olle suur aäsi egga imme“, kostis teine, „minna olin mõda lainud nädalal ni kaua sõmata ja tühhi, et ma olleksin ennast woinud ahjo rõõriks ärramüa!“